

Ἡ Δάφνη ἡ κόρη τοῦ Πηνειοῦ τοῦ ποταμοῦ τὸν ἔρωτα φοβόταν. Μόνη της διασκέδαση ἦτανε τὸ κυνήγι. Πολλοὶ νιοὶ γιὰ γυναῖκα τους τὴν εἶχανε ζητήσει, μὰ ἐκεῖνη τὸ νοῦ της μόνον εἶχε πῶς νὰ τριγυρνᾷ στὰ δάση.

Πολλὲς φορὲς τῆς ἔλεγε ὁ πατέρας της: «Κόρη μου, πρέπει ἓνα γαμπρὸ στὸ σπιτικό νὰ φέρεις· κόρη μου, περιμένω ἐγὼ νὰ ἰδῶ ἐγγόνια ἀπὸ σένα!». Τὰ λόγια αὐτὰ τὴν κάνανε ἀπὸ ντροπὴ νὰ κοκκινίζει, καὶ μὲ τὴν ἰδέα πῶς ὁ γάμος ἦταν ἐγκλημα, ἔπεφτε στὶς ἀγκάλες τοῦ πατέρα της: «Ἀφίσε νὰ χαίρουναι τὴν παρθενιά, πατέρα. Χάρισέ μου τὴν ὅπως κι' ὁ Δίας τὴ χάρισε στὴν Ἀρτεμὶ!». Κι' ὁ Πηνειὸς τῆς ἀπαντοῦσε: «Ἡ ὠμορφιά σου κόρη μου, μεγάλο ἐμπόδιο στέκεται στὴν πιθυμιά σου. Μὰ ἀγκαλὰ μὴπως γνωρίζεις τί ζητᾷς;»

Μιὰ βραδυὴν χινοπωριάτικη ὁ Ἀπόλλωνας τὴ συναντᾷ στοὺς κάμπους καὶ τοῦλθε δυνατὴ ὄρεξη δική του νὰ τὴν κάνει. Τὴν πλησιάζει μὲ λογάκια εὐγενικά, μ' αὐτὴ τὸν ἀποφεύγει καὶ ἀπομακρύνεται. Τὴν παίρνει τότες κατόπι ἐκεῖνος λέγοντας: «στάσου ὠραία νυφούλα, καὶ σὰν ἐχθρὸς τὰ βήματά σου δὲν ἀκολουθῶ».

Νὰ φεύγει ἐκεῖνη ἀρχίζει. «Ἀ! πρόσεξε, τῆς λέγει, μὴπως πέσεις. Φοβοῦμαι μὴπως τῶν βάτων τ' ἀγκάθια σὲ πληγώσουνε. Φοβοῦμαι μὴπως τὰ ποδάρια σου κτυπήσουν στὰ λιθάρια. Τόσο γοργὰ μὴν τρέχεις, κι' ἐγὼ τὸ δρόμο μου θὰ κόψω... Ρίξε μου μία κᾶν ματιά, δὲν εἶμαι δὰ σὰν τοὺς κακομαθημένους τοὺς τσοπάνους, ποὺ βόσκουν τὰ κοπάδια των σὲ τοῦτα τὰ βουνά. Δὲν ξεύρεις τί ἀξίζει ἡ κατάχτηση ποῦ ἔκανες! Ἄν τῶξενρες ἴσως νὰ μὴ μ' ἀπόφενγες».

Ἔτσι μιλοῦσε εὐγενικά· θὰ ἔλεγε ἴσως πιότερα, μὰ ἡ Δάφνη ἔτρεξε ἀκόμα πιὸ πολὺ καὶ ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσει τὸ παραπόνό του. Φεύγει αὐτὴ καὶ στὴ φυγὴ της γίνεται ἀκόμα ὠμορφότερη μὲ τὰ φορέματά της τὰ τοικυμισμένα καὶ μὲ τοὺς πέπλους της ποὺ κυματίζουν ἑόλισω. Ὁ Ἀπόλλωνας δὲν τὴν ἀφίνει βῆμα καὶ ἡ κόρη τὴν ἀνάσα τοῦ Θεοῦ αἰσθάνεται στὴ τραχηλιά της.

Ξαποσταμένη πιά, γλωμιάζει κι' ἀγναντεύοντας τοῦ Πηνειοῦ τὸ ρέμα, «Πατέρα μου τοῦ λέγει, βόηθα με ἢ τότε Σὺ μητέρα Γῆ, κατάπτε με! Ἀφοῦ τὴν ἀτυχία εἶχα νὰ ἀρέσω, τὴν ὠμορφιά μου πάρε μου, ποῦ τέτοιο μοῦ ἔφερε κακό.»

Καὶ στὴ στιγμὴ, ποῦ ὁ Ἀπόλλωνας τὴν ἄρπαξε, τὰ μέλη της ἀρχίζουν νὰ μουδιάζουν· τὰ πόδια της ποῦ ἦσαν τόσο ἀλαφρά πρὸ λίγης ὥρας στὴ γῇ κολλοῦνε· μὲ φλούδα τρυφερὴ τὸ σῶμα της σκεπάζεται· φύλλα γίνονται τὰ μαλλάκια της, τὰ μπράτσα της κλαδιά, ποῦ τοῦ ἄρπαγα Θεοῦ τὸ πρόσωπο ξεσχίζουν.

Καὶ γίνηκε ἔτσι δεντροὶ ὠμορφο, ποῦ ἡ ὠμορφιά του καί τι

¹ Ἀπὸ τὸ νέο βιβλίον τοῦ Jules Lemaitre ΤΑ ΓΕΡΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ.

ἀπὸ τὸ πρῶτο σχῆμα τῆς ξεχώριζε. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ποῦ οἱ βοσκοὶ τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ δαφνοῦλα ἀγνάντεψαν, μὲ θαυμασμὸ ξανοίξανε κάτω ἀπὸ τὴ φλούδα τῆς, τὸ σχῆμα δυὸ κνημῶν ποῦ τρέχανε, στήθια μιᾶς νιότης τρυφερῆς, δυὸ μπράτσα ἀνοικτά. Μορφὴ γυναικεία κάτω ἀπὸ τὰ κλαδιὰ καὶ κάτω ἀπὸ τὰ φύλλα νὰ ζεῖ ξακολουθοῦσε.

Ὅντας ξανάρθε ἡ ἀνοιξη, ὁ Πηνειὸς ὁ ποταμὸς φρόντισε νὰ στρέψει μὲ κανάλια κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, νερὰ δροσάτα γιὰ νὰ θρέψουνε τὶς ρίζες τοῦ δεντροῦ ὅπου ἡ κόρη του κρυβότανε, γιὰ νὰ τραφεῖ κι' αὐτὴ ἀπ' τὸ χυμὸ τους, καὶ κρυφὴ ζωὴ νὰ διατηρήσει. Κάτω ἀπὸ τὸ τρυφερὸ τὸ φλούδι τὸ κοιμισμένο σῶμα τῆς Δάφνης τὸ περνοῦσαν σὰν σαίτες ξρεθιστικὲς ὅλες οἱ πιθυμιὲς τῆς φυτικῆς ζωῆς, ποῦ σκάζανε στὶς ἄκρες τῶν κλαδιῶν σὲ φύλλα, σὲ λουλούδια.

Ζευγάρια ἐρωτεμένα κάτω ἀπὸ τῆς μαγεμένης Δάφνης τὰ πυκνὰ φυλλώματα καθόντουσαν. Μιὰ μέρα ὁ Κορύδωνας, ὄντας ἔσφιγγε στὰ μπράτσα του τὴ Λυκορίδα, τοῦ φάνηκε πῶς ἄκουσε ἑσπίσω του ἓνα βαθὺ ἀναστεναγμὸ, πιὸ ἀνθρώπινο παρὰ ἀπὸ τὴν αὔρα μέσ' τὰ φύλλα. Καὶ βέβαια ἡ Δάφνη μέσα στὸν κορμὸ, δὲ θάταν ἥσυχη.

Ὡς τόσο ὁ Ἀπόλλωνας τὴ Δάφνη δὲν τὴ λησιμονοῦσε. Καὶ γιὰ νὰ παρηγορηθεῖ ἀπὸ τὸ χάσιμό της, τὶς βοσκοπούλες ἀγαποῦσε ποῦ λίγο τοῦ ἀντιστεκόντανε.

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς ὅμως τοῦκανε ναζάρια. Κι' ἓνα ἑσπερινὸ καλοκαιριάτικο, ποῦ ὅλα τὰ πάντα πιθυμιὰ καὶ γλύκα ἦσαν, τὴν ὠδήγησε στὸν ἴσκιό τοῦ ὁμορφου δεντροῦ, ποῦ δὲν εἶχε πιά τολμήσει νὰ ξαναδεῖ ἀπὸ τότε.

Ἐκλαψε τὴ Δάφνη, γνώριζε πῶς θὰ ὑπόφερεν πολὺ κοντὰ της· μὰ εἶχε καὶ τὴ γνώση πῶς ἡ θλιμμένη τρυφερότητά του θὰ τὸν ἔκανε πιὸ ἱκανὸ νὰ πείσει τὴν Ξανθὴ καὶ πῶς μὲ τὴ μελαγχολία του θὰ στόλιζε μὲ γλύκα τὴν ἡδονὴ ποῦ ἀπὸ τὴ βοσκοπούλα ἀπάντεχε. Κι' ἦταν σιᾶλήθεια σμιγάδι ἀπὸ πολυσύνθετα αἰσθήματα μέσα σὲ ὄντο τόσο ἀπλὸ σὰν τὸ Θεό.

Τὴ χάδεψε στὰ γόνατά του ἀναποδογυρισμένη καὶ τῆς ἔλεγε : «Παρηγόρα με σὺ Ξανθὴ. Ἀγάπησα μιὰ νύμφη ποῦ δὲν ὑπάρχει πιά· δὲν πρέπει νὰ τὴ φοβᾶσαι σὰν ἀντίπαλη. Μὰ θὰ μ' ἀφίσεις, σύμφωνοι εἶ!. νᾶχω τὴ σκέψη μου σ' αὐτὴ καὶ νὰ φαντάζομαι, μέσα στὸ σούρουπο, πῶς εἶνε αὐτὴ, ὅπου κρατῶ στὴν ἀγκαλιά μου; Δάφνη! Δάφνη!»

Ἡ Ξανθὴ στραβομουτσούνιασε ἀπογοητευμένη.

Ξάφνω τρεμουλιασμα τρανὸ ἀκούστηκε μέσ' τὸ κουφάρι τοῦ δεντροῦ, ὕστερα ἓνα τριξίμο, κι' ὁ Ἀπόλλωνας ἔννοιωσε γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ του ἓνα μπράτσο δροσερό. Δὲν ἦτανε τὸ μπράτσο τῆς Ξανθῆς.

Ἐστρεψε πίσω· καὶ στὴ ξανθὴ τὴ λάμψη τῆς σελήνης ἡ Δάφνη ζωντανὴ τοῦ φάνταξε, θρυμματίζοντας τὴ φλούδα.

«Νά με, τοῦ εἶπε».

Ἡ μικρὴ Ξανθὴ ξέφυγε τρομαγμένη.